

על המשורר

רבים מאתנו חיבים, למען האמת לפסוק
על עצמנו ועליו מה שפסקו משוררי רוסיה
בשעתם: "כל מה שבנו — ממושקין"!
עוד לא קם לנו, בוורלו הצעיר, משורר
אלים וכובש כמוהו, הוא הסתער על כל
המרחבים ובכלי כלי הנשק העומדים לרשות
השירה ואף אלה שלא עמדו לרשותה לפניו.
כל חלקה של השירה העברית החדשה מלא
אותו.

לא קם אויברסלי כמותו: באלפי פנים הת-
גלה לפנינו, ובכל מקום בו מבלבת שירה
עברית, אך מעולם לא גרתע גם מן השדות
הצחיחים שאינם מצמיחים שירה לרית.
כחלוק נאמן למד את הקרקע הבתולה ואר
תנו.

בלי אפוזיציה, בלי נושאי כלים, ללא
הכרזת מהפכה — תוך שובבות פקחת ור-
חבלב תמים פרק מעצמו כל מסכם של צורה
ותוכן, ומתוך אותה מידה של חירות-יצירה
ותבונת-יצירה קבל על עצמו חומרות של
צורה ותוכן.

אויברסליסטן שכמותו — מכל המ-
שוררים הוא מיטיב לשיר את המושג
הכרה, וכעות.

אויברסלי שכמותו — מכל הפיטונים מר-
טיב לשורר את המושג עם!

הוא הלך עם האדם עד תכלית בדידותו:

אנחנו למדנו לפול רק ביחד

אחינו ידע לבד

פדי לחזור ולהשבע על הידידות

עוד אנע ידיי בגבכם השפול

וקרא בחוצות רוח רוח...

הגקמה הגואשת וחסרת התקוה:

הוא הגיע עד.

יום חרות אם רחוק תרחק עוד

אם על דרך רבה נפל

לו את לבן צחוקך נצחק עוד

כעצמות שירה בחולי

ומצא את הכח לרדת חיים מעמוד התליה

וללכת לראות את התקוה הווחחת:

כי בעולם נוצץ של חרב ושל כסף

תעשב תקות דורות כרוח בעלים —

הלא כך אחינו אותו הנערים: מתבודד

ואיש רעים להתרועע, יהיר וטוב לב, ספקן

ומאמין עד תום, שלמה וקהלת.

אל מה נדמהו, אם לא אל עצמנו? הלא

לכך איבגוהו, כי אנחנו גבוריו, אנחנו כאר

תם מלכים ושודדים אלילינים, וטושטי יד,

המרטים בלבנו שהיא טוהה לנו ולנו בלבד,

את בנינו, עד שהוא יוצא כ-עלמה שלה

לבוש בגדי תפארתו —

...ומאז היא שודד ומלך

ולולין ופושטת יד

וכל השירה העברית, וכלנו, בני הנעורים

אשרי שירתו חוגגים עמו.